

Ο ΛΥΧΝΟΣ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ,

ΕΤΟΣ 1 ^{ον}	Τιμάται, εις τὸ ἐσωτερικὸν λε- πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τὸ ἰσότημον.
ΑΡΙΘΜΟΣ 7 ^{ος}	

Ζάκυνθος 12 Ὀκτωβρίου 1859.

Δήγημα.

Ένας Μεγαλέμπορος στὴ Μαρσίλια εἶχε ἀνταποκρι-
τήτου ἄλλον Μεγαλέμπορο στὸ Παρίσι. Ἦτανε πρὶν
τῶν ἀτμοκινήτων. Ἐγνωρίζοντανε διὰ γραμμάτων
μόνον, ἀλλ' ὄχι προσωπικῶς· καὶ ὅμως διὰ γραμμάτων
ἐμπορέσανε νὰ σχηματίσουνε γάμο μεταξούτους. Δηλαδή
ὁ υἱὸς τοῦ μεγαλέμπορου τῆς Μαρσίλιας νὰ πάρῃ τὴ
θυγατέρα ἐκείνου ποῦ ἦτανε στὸ Παρίσι. Συμφωνη-
μένο καὶ τελειομένο κάθε πρᾶγμα, ὁ γαμπρὸς ἐπῆρε
θέσῃ στὴ Διλιγέντσα, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ τα-
ξειδεύῃ πέντε ἡμέρες ἀδιάκοπα! Εὐρέθηκε νὰ ἦναι εἰς τὸ
coupé (1) μαζύτου ἑνας ἄλλος νέος, ὁποῦ καὶ αὐτὸς
ἐπήγεγε στὸ Παρίσι. Νέοι καὶ οἱ δύο, ἐκάμαν' εὐθὺς
γνωριμιά, καὶ ἀκολούθως φιλία· καὶ τόσο καλὰ ἐσυγ-
κάνανε, ποῦ τὴν ἄλλη ἡμέρα δὲν εἶχανε πουλιὸ μυσ-
τικὰ ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλονε.

Ἀποφασίσανε, φθάνοντες στὸ Παρίσι, νὰ πάνε νὰ κα-
θίσουν ἀντάμα στὸ Hotel des Princes. Ἐφθάσανε σ'

(1) Ἡ Διλιγέντσα, ἡμαξὲς μὲ τρία διαμερίσματα. Τὸ coupé ἦτανε τὸ
καλλήτερον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

AL 5341Φ40024

ἐκεῖο τὸ ξενοδοχεῖο τὲς 6 ὥρες τῆς αὐγῆς, τὲς 10 Ἰουλίου, 1830, ὅταν ὁ γαμπρὸς ἐτοιμάζοντας καὶ βάνοντας σὲ τάξη τὰ ρούχατου, ἔπεσε ξάφνου ἀ-ἀποπληχτικός! Ὡ τί δυστύχημα! φωνάζει ὁ φίλοςτου Ἔφερ' εὐθὺς τοὺς καλῆτεροὺς ἰατροὺς τοῦ Παρισίου, τοῦ ἕκαμ' αὐτὸς ὁ ἴδιος μὲ τὰ ἴδιατου χέρια τὲς μεγαλήτερες περιποιήσεις, μὰ ὄλα τοῦ κάκου. Τὲς 12 τὸ μεσημέρι, ὁ φίλοςτου ἐξεψύχα στὲς ἀγκάλεστού!.. Ἄφου ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος δὲν εἶχε πλέον χρεῖα γιὰ τίποτα, ὁ φίλος ἠθέλησε νὰ γνοιαθῆ καὶ γιὰ τὸν ἐν-ταφιασμότου. Ἐκραξε λοιπὸν τὸν Ξενοδόχον, καὶ μαζύ-του ἀποφασίσανε νὰ γένη ἡ συνέβγαλση τὸ ἀπόγευ-μα εἰς τὲς ἔξη. Τι δυστυχία! ἔλεγε ἀκαταπαύστως ὁ καλὸς ἐκεῖνος φίλος, τί δυστυχία! Τώρα φυσικὰ ὁ πατέραςτου καὶ ἡ μάνατου θέλει τότε στοχαζονται στὸ σπῆτι τσῆ νίφης!... Μαύρη μάνα!... Μαῦρος πατέ-ρας!... Ἐνταυτῷ ἔλαβε τὴν ἰδέα νὰ τρέξη νὰ εἰδο-ποιήση τὴν οικογένειαν ἐκεῖνη μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ ἀπο-θαμένος εἶχε νὰ συγκενέψη. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸ χαρ-τοφυλάκιον τοῦ ἀποθαμένου φίλουτου, μὲ σκοπὸ, δί-νοντας τὴν εἶδηση, νὰ ἐγχειρίση καὶ αὐτὸ εἰς τὸν πα-τέρα τῆς νίφης, σὰν ὁποῦ ἐμπεριεῖχε ἔγγραφα ποῦ τὸν ἀποβλέπανε.

Ὡστόσο στὸ σπῆτι τοῦ πεθεροῦ ἐπροσμέγανε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὸ γαμπρὸ· ἐπειδὴ, ὡς καὶ τότες ἡ Διλιγέγντσες ἐκάνανε ταχτικὰ τὰ ταξείδιατους, καὶ ἐγνωρίζοτουνε ἡ ὥρα ποῦ συνήθως ἡ Διλιγέγντσα τῆς Μαρσίλιας ἔφθανε στὸ παρίσι. Τὸν ἐπροσμέγανε λοιπὸν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἀνησυχάζανε πῶς ἀρ-γησε, καὶ ὁ πορτιέρης ἔστεκε ἀνυπόμονος, πότε νὰ ἰδῆ κάποιονε ποῦ νὰν τοῦ φανῆ ἐκεῖνος, γιὰ νὰ τρέξη νὰ δώση τὰ σκαρίκια. Πραγματικῶς, ὅταν ἔφθασε στὴν πόρτα τοῦτος ὁ νέος, καὶ εἶπε πῶς ἐρχότουνε τὴ στιγμή ἐκεῖνη ἀπὸ τὴ Μαρσίλια, πῶς ἔπρεπε νὰ

ἰδῆ ἀμέσως τὸν Κύριον... Ὁ Πορτιέρης, χωρὶς νὰν τὸν ἀφήσῃ μῆτε νὰ τελειόσῃ, τρέχει ὀμπρός, ἀπαντένει τὸν ἀφέντη, καί, «ὁ γαμπρός σου!» τοῦ λέει. Τόσο ἔφθασε, καὶ ὁ Κύριος Χ... ἀπαντόντας εὐθὺς τὸν νέον ἐκείνον τὸν ἀγκάλιασε μ' ἐνθουσιασμό, τὸν ἐκαταφίλησε, τὸν ἔσυρε στὴν κοντακιανὴ κάμαρα, ὅπου ἦτανε ἡ γυναῖκα του καὶ ἡ θυγατέρα του, φωνάζοντας τὸ παιδί μας! τὸ παιδί μας! χωρὶς νὰν τοῦ δόσῃ καιρὸ νὰ μιλήσῃ· ἡ πεθερὰ κ' ἐκείνη ἀπλοσε τὲς ἀγκάλιασ-της, τὸν ἐφίλησε, τὸν ἐπαρουσίασε εἰς τὴ θυγατέρα της· ἡ νίφη τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι· οἱ ἄλλοι συγγενεῖς ὡς κ' ἐκεῖνοι τὸν ἐφορτώνανε ἀρεσκευάματα... Ὅλα τοῦτα ἐγενόντανε σχεδὸν ὅλα συγχρόνως. Ὁ νέος ὁποῦ στὴν ἀρχὴ ἔκαμε κάποιες προσπάθειες γιὰ νὰ μιλήσῃ, ἀλλὰ ματαίως, τᾶχασε τέλος-πάντων, καὶ δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰν τοὺς ἐβγάλῃ ἀπὸ τὴν ἀπάτητους. Ὁ νέος ὅμως ἦτανε τίμιος, κ' ἐπρόσμενε νὰ περάσῃ ἡ πλημύρα τῶν ἀρεσκευμάτων ἐκείνων, γιὰ νὰ συκοθῆ νᾶβγη, καί, ἔβγαίνοντας, νὰ κράξῃ καταμέρος τὸν Κύριον Χ. καὶ νὰν τοῦ διηγηθῆ τὴν ὑπόθεσιν, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης ἐμβαίνει καὶ λέει «Ἡ σοῦπα στὸ Τραπέζι.» Τὰ καλέσματα γιὰ τὸ τραπέζι ἐκάμαν' εὐθὺς κι' ἄλλο θόρυβο· ὅλοι τὸν ἐκαλένανε, ὅλοι τοῦ ἐμιλούσανε καὶ τὸν ἐμποδίζανε νὰ μιλήσῃ—Ὁ Κύριος Χ. τὸν ἔβαλ' εὐθὺς πάλαι στὴ ἀγκαλιά του, ἡ Κυρία Χ. τοῦ ἐπαρουσίαζε πάλαι τὴ θυγατέρα της... κι' ὁ καιμένος ὁ νέος δὲν ἐμπόρῃε πουλιὸ ν' ἀρνηθῆ νὰ συντροφέψῃ τὴν νεάν ἐκείνην εἰς τὸ τραπέζι.

«Ὁ γαμπρός καθισμένος κοντὰ στὴ νίφη, καὶ ὅλοι τριγύρου ποῦ ἐκαμαρώνανε τὸ ζευγάρι!...»

Τέτοια ἦτανε ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, ὅταν ἐκεῖνος ὁ νέος ἶδε πῶς δὲν τοῦ μένει ἄλλο παρὰ πῶς καλύτερα νὰ κάμῃ τὸ μέρος του σὰ γαμπρός, λίγοι εἶν' ἐκεῖνοι, καὶ λίγες φορές ὡς κ' ἐκείνωνε τοὺς πι-

ΠΑΡΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

τυχένει ποῦ, ριμένοι ξάφνου σὲ θέση σφαλερῇ καὶ δύσκολῃ, ἔμπορουνε νὰ δείξουνε πνεῦμα. Ἐτσι, ὁ Μαρσιλιέζοσμας εἰς ἐκείνην τὴν περίστασιν ἔδειξε λίγο... ὁ Κύριος X. τὸ ἐπαρατήρησε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα... Ὅταν τὸ γεῦμα ἐτελείοσε, καὶ ἦτανε σχεδὸν 5, ἐπῆρε τὸ καπέλου νάβγη. Ὁ θόρυβος πάλε τότες ἐξανενεόθηκε. «Ὁ γαμπρὸς δὲν ἔπρεπε νὰ φύγη... ὁ γαμπρὸς ἔπρεπε νὰ μείνη μὲ τὴ νίφη...» Ἡ πεθερὰ ἐδιαμαρτυρεῖτο, καὶ οἱ συμπεθεροί, κ' ἐκείνοι ὁ πεθερὸς ὁποῦ ἐνόμιζε νὰ ἐννοῇ τὴν αἰτία, τοῦ ἐμουρμούριζε στ' αὐτὴ κ' ἔβανε στὴ διάθεσήτου τὸ ἀναγκαῖον· ἡ νίφη, ὡς κ' ἐκείνη, ἐσφίχθηκε κ' εἶπε κάτι... μὰ τίποτις! ἐκείνην τὴ φορὰ ὁ γαμπρὸς ἔμεινε ἀτράνταχτος εἰς τὴ γνώμητου, καὶ, βαστόντας πάντα τὸ χέρι τοῦ Κυρίου X. ἐβγήκε τέλος-πάντων ἀπὸ τὴν κάμαρα. Ὁ Κύριος X. ἀκολούθουνε λίγο εὐχαριστημένος διὰ τὸ ὄλον τῆς ἡμέρας, ὅταν ἀπάνου στὸ κατόφλι ὁ γαμπρὸς τότε σταματένει καὶ τοῦ λέει.

«Πεθερῆ, ἐγὼ ἦλθα καθὼς βλέπεις μὲ ὄλην τὴν προθυμίαν νὰ στεφανοθῶ τὴν κόρησου. Ἄλλὰ μόλις ἐφθασα σήμερα στὸ Hotel des Princes, ἔπessa τοῦ θανάτου, καὶ μέσ' στὸ μεσημέρι ἐτέλειοσα κηόλες. Τώρα πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ἐπειδὴ ἄκουσα ποῦ εἶπανε πῶς τὲς 6 θὰ μὲ ἐγάλουνε, καὶ ἡ τάξη θέλει νὰ παρευρεθῶ ἐκεῖ. Λάβε τοῦτο τὸ χαρτοφυλάκιον εἰς τὸ ὁποῖον θέλει εὔρεις τὰ συστατικάμου πρὸς ἐσὲ, ὡς ἀλόγη καὶ ἄλλα γράμματα ποῦ σ'ἀποβλέπουνε, καὶ ὑγειένε. adieu pour toujours!»

Ὁ καίμενος ὁ Κύριος X. ἐγύρισε πικραμένος μέσα, κρίνοντας ὅτι ὁ γαμπρὸς του ἦτανε λίγο σὰ ζουρλὸς, ἢ κάτι παρόμοιο. Ἐκραξε καταμέρωσ τὴ γυναῖκατου, καὶ κατάκαρδα λυπημένος, τῆς ἐξανάπε ἐκεῖνα τὰ παιδιαρόλογα εἰς τὰ ὁποῖα δὲν εὔρησκε νόημα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

Δέν εἶναι τίποτις, λέ' ἡ γυναῖκατου, ὁ νέος εἶναι ζωηρός, καί θέλει νά παίξη.»

«Νά παίξη! ἔχω ἀκουστά πῶς ὅποιος παραβιάζεται νά δείξη πνεῦμα, δείχνει ἐξεναντίας πῶς δέν ἔχει πνεῦμα διόλου.»

«Ναί, ναί, πάει καλά. Εἶναι πλούσιος. Ἐμπόρη βέβαια ν' ἀφήσῃ τὰ χορατάτου γιά μίαν ἄλλη στιγμή. μὰ τί πειράζει εἶναι παιδί μονάκριβο τοῦ πρώτου ἐμπόρου τῆς Μαρσίλιας, καί... θελ' εἶναι καί κληρονόμος τοῦ θείουτου ἀπό τήν Πητρούπολη.»

«Ἡ κληρονομιά τοῦ θείουτου εἶναι ἀμφίβολη ἐκεῖνο ποῦ φαίνεται νά μὴν ἔχῃ ἀμφιβολία εἶναι τὸ λίγο πνεῦμα τοῦ...»

«Ναί, ναί, πάει καλά· εἶναι πλούσιος.»

Ἐλπίζανε, εἶχανε μάλιστα βεβαιότητα, πῶς τὸ βράδι τοῦλάχιστον δέν ἤθελε λείπει ἀπὸ τῆ συναναστροφῆτους, μὰ τὸ βράδι ἐπροχωροῦσε, κι' ὁ γαμπρός δέν ἐφαινότουνε! Εἶχε σημάνουε ἡ ἐννιά, καί πλέον ἀποφασίσανε νά στείλουνε στὸ ξενοδοχεῖο νά ροτήσουνε. Ἀλλὰ ποία ἐστάθηκε ἡ ἐκπληξήτους ὅταν ἐπιστρέφοντας ὁ ὑπηρετής, καί δειχνόμενος προσβαλμένος, «ὁ Ξενοδόχος, λέει, θέλει νά γελάσῃ μ' ἐμέ. Θέλει νά μὲ κάμῃ νά πιστέψω πῶς ὁ γαμπρόςσας σήμερα τὴν αὐγὴ ἔπεσε ἀποπληχτικὸς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖοτου, τὸ μεσημέρι ἐξεψύχησε, καί τὸ ἀπόγειμα τὲς ὅ τὸν ἐβγάλανε κηόλες!» ...

«Σύρε, λέ' ἡ Κυρία τοῦ ἀντρόςτης, σύρε σὺ νά μάθῃς τεῖναι τοῦτα. Ὁ νέος εἶναι παρὰ πολὺ ζωηρός.»

«Εἶναι πλούσιος!...» Ἀποκρίθηκε ὁ ἀντραστής μὲ εἰρωνία, καί μὲ τοῦτο ἐβγήκε.

Ἡ νύφη ἐδεῖξε πάντα τῇ μεγαλήτερῃ ἀδιαφορία σὲ ὅλα τοῦτα. Εἶχε ἴσως τὰ δίκητης, καί παρμένη μίαν ἀπόφασῃ.

Ὅταν ὁ πατέραςτης ἐπίστρεψε, ἤτχνε ἀγνώστους ἀ-

ποθαμένους· τὰ μάτιατου ἔξαγριομένα και ἡ φυσιογνω-
μιάτου ἀλλασμένη. Ἐμπῆκε χωρὶς νὰ μιλῆσῃ, και χωρὶς
ν' ἀποκριθῇ στὲς ἐρώτησες ὅπου τοῦ ἐγενήκανε. Μόνον
ἔπειτα ἀπὸ πολλὴν ὥρα,

«Και θὰ τὸ πιστέψουνε, λέει, στὸ Παρίσι!»

«Ποιό;»

«Ἐκεῖο ποῦ μᾶς ἐσυνέβηκε σήμερα.

«Τί;»

«Ἐκεῖνος ποῦ ἔφαε σήμερα μ' ἐμᾶς...»

«Αἱ!»

«Δὲν ἦτανε ὁ γαμπρόςμας.»

«Μόνε;!»

«ΤΟ ΣΤΟΙΧΙΟΤΟΥ!»

«Αἱ, καλότυχε!» Ἐφωνάξανε ὅλοι.

«Ὡ Δύστυχη ποῦμουνα!» ἐφώναξε ἡ γυναῖκατου.
«Ὁ ἀντρασμου ἔχασε τὸν νοῦτου.»

«Ὅχι δὲν ἔχασα τὸ νοῦμου. Λέω λόγια σωστά·
και σὲ βεβαιώνω πῶς μὲ τὰ ἴδια τ' αὐτιάμου ἀκουσα
τὲς πληροφορίες ὁλονῶνε στὸ Ξενοδοχεῖο. Μὲ τὰ ἴδια
τὰ μάτιαμου ἐδιάβασα στὰ βιβλία...»

«Τί πράμμα;»

«Τῆ θανήτου! Γραμμένη μὲ ὄλην τὴν ἐπισημότη-
τα εἰς τὸ βιβλίον τῶν ἀποθνησκόντων, γραμμένη...»

«Πότε»

Μίαν ὥρα πρὶν ἔλθῃ νὰ μᾶς εὔρη!!!»

Ὅταν εἰς τοῦτες τὲς πληροφορίες ἐπροστεθήκανε
κηάλλες, και ἡ ἀπόδειξις τῆς θανῆς ἐκείνης ἦλθαν ἀπ'
ὄλα τὰ μέρη μὲ τὲς ἴδιες λεφτομέριες, και ἡ βε-
βαιότητα ἀπέκλειε κάθε ἀμφιβολίαν· τότε πλέον ἐμεί-
νανε ὅλοι πεισμένοι ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἐ-
γευτίκανε μ' ἓνα στοιχίό.

Γιὰ χρόνους ἔπειτα ἐδιηγόντανε τὸ συμπόσιότους μὲ
τὸ Στοιχίό, τὸ ὅποῖον ὅλοιτους ἐπιστεύανε!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Ἀιγιδοτο.

(Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ λογιολογιστικόν)

Ἐμπήκα μιὰ ῥέρα στὸ ἐργαστήρι ἐνόσμου φίλου ζωγράφου ποῦ ἔκανε ἁγίες εἰκόνες, καὶ τὸν εὔρηκα ποῦ ἐσύβαζε μὲ ἓνα χωριάτη τὴν εἰκόνα τῶν δώδεκα Ἀποστόλων. Ἐκύτταξα κ' ἐγὼ τὴν εἰκόνα, καὶ χῶρίς νὰ σκεφθῶ πῶς ἔβλαβα τὸ φίλομου, ἄρχισα μὲ τὴ συνηθισμένημου εἰλικρίνεια νὰ δείχνω τὰ ἐλαττώματα τῆς εἰκόνας ἐκείνης καὶ νὰ λέω, «Κύταξε, καὶ οἱ δώδεκα ἔχουνε τὸ ἴδιο ἀνάστημα, τὴν ἴδια φυσιογνωμία, σὰ νὰ ἦτανε ὅλοι ἀδέλφια δίδυμα. Κύτταξε κείνονε, τὸ δεξίτου χέρι τοῦ κατεβαίνει ἔως εἰς τὰ γόνατα, ἐνῶ τὸ ζερβίτου δὲν τοῦ φθάνει μήτε ἔως εἰς τὸ στομάχι, κτλ. Ὁ φίλοςμου ὁ ζωγράφος μοῦ ἔκαμε νόημα νὰ σωπάσω, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸν ἄκουσα, κ' ἐξακολούθησα νὰ δείχνω τὰ σφάλματα τῆς εἰκόνας. Ὁ χωριάτης ἐκεῖνος ἀκολούθως ἀπαράτησε τὴν εἰκόνα κ' ἐτοιμαζότουε νὰ φύγη, ὅταν ὁ πανοῦργος ζωγράφος βλέποντας ὅτι ἔχανε τὴν περίστασι νὰ πουλήσῃ μιὰν εἰκόνα ποῦ κανεὶς ἄλλος δὲν ἤθελε πάρει, κράζει κατὰ μέρος τὸ χωριάτη, καὶ τοῦ λέει στ' αὐτὴ «Μὴν τὸν ἀκοῦς ἐκεῖνονε. Ἐκεῖνος εἶναι Φράγγος καὶ γιὰ τοῦτο κατηγορεῖ τὲς ἁγίες εἰκόνεςμας...» Ἡ πανουργία ἐπίτυχε φοβερά. Ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος χωριάτης, βλέποντάςμε μάλιστα μ' ἓνα καπέλο ψηλὸ—ψηλὸ, τὸ πίστεψε πῶς εἶμαι φράγγος· ἐγύρισε πίσω, μῦριξε μιὰ ματιὰ καταφρονητικὴ, καὶ, γιὰ νὰ μοῦ δείξῃ πῶς ἤξερε καλῆτερα ἀπὸ ἐμὲ νὰ ἐχτιμᾷ τὰ πράμματα, ἐπλήρωσε τὴν εἰκόνα καὶ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι τοῦ ἐγύρευε ὁ ζωγράφος. Μοῦ ἐματάριξε ἄλλη μιὰ ματιὰ καταφρονητικὴ, κ' ἔφυγε.

Ἄφου ἐμείναμε μόνοιμας, «Τὶ διάολο πῆες νὰ μοῦ κάμης, μοῦ λέει ἤλθες ἐδῶ νὰ μὲ ζημιώσης;»

Ὅχι, φίλεμου τοῦ εἶπα, δὲν θέλω νὰ σε ζημιώσω μὰ κοντὰ στὰ καλά κόνισματα ποῦ ἔχεις εἰς τὸ ἐργαστήριου, ἔχεις καὶ κάτι ἄλλα...

Ὅλα εἶναι καλά! ὄντις μάλιστα στοχασθῆς πῶς ἐκεῖνα εἶναι καυμμένα ἀπὸ παιδάκια δέκα χρονῶνε, μαθηταροῦ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

διαμου ποῦ μόλις ἐπήρανε τὸ κοντίλι στὸ χέριτους· καὶ ἂν δὲν τὰ πουλήσω τοῦ χωριάτωνα, τίνος θὰν τὰ πουλήσω;...

Ἄ! λέω. Συμπάθησέμε, φίλεμου, κ' ἔχεις δίκιο, κ' ἀπὸ τῶρα κ' ὀμπρὸς κάθε ποῦ βλέπω ΤΕΧΝΗΤΕΣ ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, καὶ ΧΩΡΙΑΤΕΣ ἀπὸ τὸ ἄλλο, θέλει σιωπένω.

Ἡ Σύνταξις τοῦ παύσαντος Ἐωσφόρου.

Μὲ πίκρυμας ἀκοῦμε ὅτι ὁ Ἐωσφόρος τελειώνει διὰ ἔλειψιν συνδρομητῶν. Δὲν ἀρνούμασθε τὸ φτέσημο τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης. Ἄλλ' ὁ Ἐωσφόρος ἀνανοήθηκε ὡς φαίνεται εὐθύς, καὶ ἐδιόρθωσε τὸ σφάλματου, καὶ ἐγένηκε ἀξιόλογη ἐφημερίδα, ποῦ ἤθελε ὠφελήσει, ἂν ἐξακολουθοῦσε. Μόνη ἐκείνου τοῦ εἶδους εἰς τὴν Ἑφτάννησο, δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσωμε νὰ πάψῃ—Δὲν στιχίζει παρὰ μόνον τρία σελίγια γιὰ ἕξη μῆνες!... καὶ ἀξίζει βέβαια περισσότερο.

Ah! périsse à jamais ce mot affreux d'un sage, (1)
Ce mot l'effroi du cœur et l'effroi de l'amour,
«Songez que votre ami peut vous trahir un jour»
Qu' il me trahisse, hélas ! sans que mon cœur l' offense;
Sans qu' une douloureuse et coupable prudence
Dans l' obscur avenir cherche un crime douteux.
S' il cesse un jour d'aimer, qu' il sera malheureux !
S' il trahit nos secrets, je dois encor le plaindre,
Mon amitié fut pure, et je n'ai rien à craindre.
Qu' il montre à tous les yeux les secrets de mon cœur
Ces secrets sont l' amour, l' amitié la douleur;
La douleur de le voir infidèle et parjure
Oublier ses sermens come moi mon injure.

(Gailard)

(1) Βίαις.

Ὁ υπεύθυνος ἐγδότης, ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ
ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

